

În care în Cartierul Puh este construită o casă pentru Hi-Ho

*I*ntr-o zi cînd Ursul Puh nu avea altceva de făcut, s-a gîndit să facă totuși ceva și a dat roată pînă la casa lui Porculete ca să vadă ce făcea Porculete. Încă mai ningea cînd a pornit cu mersul lui greoi pe cărarea din pădurea albă și se aștepta să-l găsească pe Porculete încălzindu-și tălpile în fața focului, dar, spre mirarea lui, a văzut că ușa era deschisă și cu cît se uita mai mult înăuntru cu atît nu era Porculete acolo.

— A ieșit, rosti trist Puh. Asta e situația. Nu e casă. Sint nevoie să fac o Plimbare de Gîndire rapidă singur-singurel. Ei drăcie!

Dar mai întâi se gîndi să bată foarte tare în ușă ca să fie foarte sigur... și în timp ce aștepta să nu răspundă Porculete, țopâind de colo-colo ca să se încalzească, auzi în scăfărila lui un zumzet, care i se păru un Zumzet Plăcut, ca un Zumzet Zumzăit Cu Speranțe Pentru Alții.

*Cu cît ninge mai tare
(Tara-ram-tam-tam)*

*Cu atît mai mare
(Tara-ram-tam-tam)*

*Cu atît mai mare
(Tara-ram-tam-tam)*

E zăpada.

*Și nu veți ști în veci
(Tara-ram-tam-tam)*

*Cît de reci, cît de reci
(Tara-ram-tam-tam)*

*Cît de reci, cît de reci
(Tara-ram-tam-tam)*

Sînt picioarele mele.

— Deci ceea ce o să fac, spuse Puh, o să fac aşa. O să mă duc mai întâi acasă ca să văd cît e ceasul și poate o să-mi pun un fular la gît și pe urmă o să mă duc la Hi-Ho și o să i-l cînt lui.

Porni zorit înapoi, spre casă; și pe drum, mintea lui era atît de ocupată cu zumzetul pe care-l pregătea

pentru Hi-Ho, încît atunci cînd îl văzu deodată pe Porculete sezînd în cel mai bun fotoliu al lui, nu putu decît să rămînă priponit acolo, scăpinîndu-se în cap și întrebîndu-se cui ii apartinea casa în care intrase.

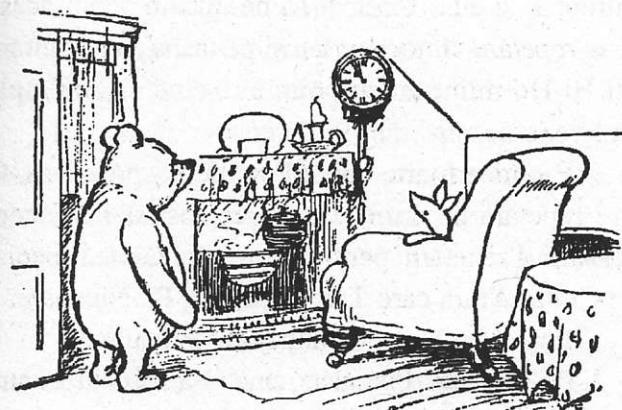
— Salut, Porculete, spuse el. Am crezut că ai ieșit.

— Nu, spuse Porculete, tu ai ieșit, Puh.

— Exact, spuse Puh. Știam eu că unul dintre noi a ieșit.

Își ridică privirea spre ceasul lui, care se opriese la unsprezece fără cinci minute, cu cîteva săptămîni în urmă.

— E aproape unspe, spuse fericit Puh. Ai sosit la tanc pentru ceva mic și delicat și gustos. Și își vîrî

scăfirlia în dulap. Pe urmă ieșim, Porculete, ca să-i cîntăm lui Hi-Ho cîntecelul meu.

- Care cîntecel, Puh?
- Cel pe care o să i-l cîntăm lui Hi-Ho, explică Puh.

Ceasul arăta tot unsprezece fără cinci minute cînd Puh și Porculete au pornit la drum o jumătate de oră mai tîrziu. Vîntul nu mai bătea și ninsoarea, fiindcă obosise să se mai rotească încercînd să se prindă pe ea însăși din urmă, plutea ușor în jos, pînă ce găsea un loc unde să se odihnească și uneori acel loc era nasul lui Puh, iar uneori nu era, și, în curînd, Porculete purta un fular alb în jurul gîțului și se simțea mai nins cum nu fusese niciodată în dosul urechilor.

– Puh, spuse el în cele din urmă, cam sfios, pentru că nu voia să creadă Puh că el Ceda. Mă întrebam și eu... Ce-ar fi să ne ducem acum acasă și să repetăm cîntecelul tău și pe urmă să i-l cîntăm lui Hi-Ho mîine... sau poimîine, cînd s-o întîmplă să-l vedem.

– E o idee foarte bună, Porculete, spuse Puh. O să-l repetăm pe drum. Dar n-are rost să ne ducem acasă să-l repetăm, pentru că este un Cîntec special de Cîntat Afară care Trebuie Cîntat Pe Ninsoare.

- Ești sigur? întrebă îngrijorat Porculete.
- Păi o să vezi, Porculete, cînd o să-l ascultî. Pentru că aşa începe. *Cu cît ninge mai tare, tara-ram...*

- Ram ce? spuse Porculete.
- Ram-tam-tam, spuse Puh. Am băgat asta ca să fie mai zumzăitor. *Cu atît mai mare, cu atît mai...*
- N-ai spus că ninge mai tare?
- Da, dar asta era *mai înainte*.
- Înainte de tara-ram-tam-tam?
- Era *un alt tara-ram-tam-tam*, spuse Puh, zăpăindu-se un pic, o să ti-l cînt cum se cuvîne și ai să-nțelegi.
- Îl cîntă deci din nou.

*Cu cît ninge
MAI TARE tara-ram-tam-tam,
Cu atît*

*MAI MARE tara-ram-tam-tam,
Cu atît*

*MAI MARE tara-ram-tam-tam
E zăpada.*

*Si nu veți ști
ÎN VECI tara-ram-tam-tam
Cît de reci,
CÎT DE RECI tara-ram-tam-tam
Cît de reci,
CÎT DE RECI tara-ram-tam-tam
Sînt picioarele mele.*

Îl cîntă astfel, care era cel mai bun mod de a-l cînta, așteptînd ca Porculete să spună că, dintre toate Zumzetele pentru Ninsoare pe care le auzise, acesta era cel mai frumos. Si după ce cumpăni adînc problema, Porculete spuse:

– Puh, rosti el solemn, nu atît *picioarele* cît *urechile* se răesc.

Între timp, se apropiaseră de Adăpostul Întunecat al lui Hi-Ho, unde trăia el și, întrucît Porculete avea încă zăpadă în dosul urechilor și începea să se sature de ea, au cotit spre o pădurice de pini și s-au așezat pe poarta prin care se intra în ea. Scăpaseră de zăpadă, dar era foarte frig și, ca să se încalzească, au cîntat de șase ori cîntecelul lui Puh de la un capăt la celălalt; Porculete cînta tara-ram-tam-tam-urile, iar Puh cînta restul și amîndoi băteau în poartă cu niște bețe în momentele potrivite. Si în curînd s-au încălzit și au putut să vorbească din nou.

– M-am gîndit, spuse Puh, și iată la ce m-am gîndit. M-am gîndit la Hi-Ho.

– Ce-i cu Hi-Ho?

– Păi sârmanul Hi-Ho nu are unde să locuiască.

– Nu are, spuse Porculete.

– Tu ai o casă, Porculete, și eu am o casă și suntem case foarte bune. Si Christopher Robin are o casă și Bufnița și Canga și Iepurilă au case și pînă și prietenii și rudele lui Iepurilă au case sau aşa ceva, dar sârmanul Hi-Ho nu are nimic. De aceea m-am gîndit aşa: Hai să-i construim o casă.

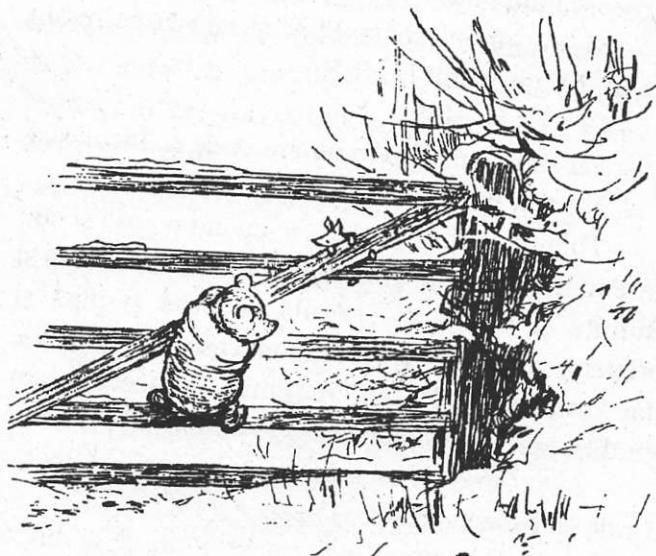
– Asta, spuse Porculete, este o Idee Măreață. Unde să i-o construim?

– O vom construi aici, spuse Puh, chiar lîngă păduricea asta, ferită de vînt, fiindcă aici mi-a venit

ideea. Și îi vom spune Cartierul Puh. Și vom construi Casa Hi-Ho din bețe, în Cartierul Puh, pentru Hi-Ho.

— Era o grămadă de bețe în cealaltă parte a pădurii, spuse Porculete. Am văzut-o eu. Erau o groază. Făcute frumos grămadă.

— Îți mulțumesc, Porculete, spuse Puh. Ne va fi de Mare Ajutor ceea ce ai spus adineauri și, având în vedere acest lucru, i-am putea spune acestui loc Cartierul Puhșiporculete, dacă nu sună prea bine Cartierul Puh, deși sună perfect, fiindcă e mai scurt și seamănă mai mult cu un cartier. Să mergem.

S-au dat deci jos de pe poartă și au dat ocol pădurii, spre cealaltă parte, ca să aducă bețe de acolo.

*

* * *

Christopher Robin își petrecuse toată dimineața în casă, plecînd în Africa și întorcîndu-se; tocmai coborîse de pe vapor și se întreba cum o fi pe afară, cind bătu în ușă nimeni altul decît Hi-Ho.

— Salut, Hi-Ho, spuse Christopher Robin deschizînd ușa și ieșind. Ce mai faci?

— Tot mai ninge, spuse posac Hi-Ho.

— Ninge.

— Și e ger.

— Da?

— Da, spuse Hi-Ho. Cu toate acestea, spuse el, înviorîndu-se un pic, n-a mai fost nici un cutremur în ultimul timp.

— Ce s-a întîmplat, Hi-Ho?

— Nimic, Christopher Robin. Nimic important.

Ai văzut cumva o casă sau mai știu eu ce primprejur?

— Ce fel de casă?

— O casă, pur și simplu.

— Cine locuiește acolo?

— Eu. Sau cel puțin aşa credeam. Dar probabil că nu locuiesc. La urma urmelor, nu putem avea toți case.